

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3166/2020
17.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији су пуномоћници Дарко Спасић и Ана Гођовац, адвокати из ..., против туженог Дома здравља „ББ“ из ..., ради поништаја одлуке, враћања на рад и исплате, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3676/19 од 17.07.2020. године, на седници одржаној 17.06.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиле, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3676/19 од 17.07.2020. године.

Образложење

Први основни суд у Београду, пресудом П13329/15 од 12.02.2019. године, одбио је као неоснован тужбени захтев тужиле, којим је тражила да се поништи решење туженог број .. од 24.11.2015. године, којим је тужилци отказан уговор о раду број .. од 31.12.2010. године (став први изреке). Одбио је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила, да се обавезе тужени да врати тужилцу на рад (став други изреке). Одбио је као неоснован тужбени захтев тужиле, којим је тражила да се обавезе тужени да исплати тужилци на име накнаде штете у висини изгубљене зараде у року од 8 дана од дана пријема пресуде, за део новембра 2015. године и од децембра 2013. године до септембра 2018. године, одређене новчане износе, са законском затезном каматом (све ближе одређено у ставу трећем изреке). Одбио је као неоснован тужбени захтев тужиле, у делу којим је тражила да се обавезе тужени да плати тужилци на износ изгубљене зараде припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, доприносе за здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање и доприносе за случај незапослености Националној служби за запошљавање (став четврти изреке). Одбио је као неоснован тужбени захтев тужиле, у делу којим је тражила да се обавезе тужени да исплати тужилци на име увећане зараде за прековремени рад за период од 19.06.2015. године до 04.11.2015. године, износ од 6.589,77 динара, у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде, са законском затезном каматом на одређене новчане износе (све ближе одређено у ставу петом изреке). Усвојио је делимично тужбени захтев тужиле, тако што је обавезао туженог да плати тужилци на име накнаде штете због неискоришћеног годишњег одмора за 2014. годину, износ од 16.607,31 динара, са

законском затезном каматом од 31.07.2015. године до исплате, све у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде под претњом принудног извршења (став шести изреке). Одбио је као неоснован тужбени захтев тужиле, у делу којим је тражила да се обавезе тужени да уплати тужилци на име накнаде штете за неискоришћени годишњи одмор за 2014. годину припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, доприносе за здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање и доприносе за случај незапослености Националној служби за запошљавање (став седми изреке). Обавезао је тужилцу да накнади туженом трошкове парничног поступка у укупном износу од 283.060,00 динара, са законском затезном каматом од дана наступања услова за извршење до исплате, у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде, под претњом принудног извршења (став осми изреке).

Апелациони суд у Београду, пресудом Гж1 3676/19 од 17.07.2020. године, одбио је као неосновану жалбу тужиле и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду П1 3329/15 од 12.02.2019. године, у ставу првом, другом, трећем, четвртном, петом и седмом изреке пресуде (став први изреке). Преиначио је решење о трошковима поступка садржано у ставу осмом изреке пресуде, тако што је одредио да свака странка сноси своје трошкове поступка (став други изреке). Одбио је захтеве тужиле и туженог за накнаду трошкова поступка по жалби (став трећи изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18 и 18/20) и утврдио да ревизија тужиле није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима, није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, на основу члана 408. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је радни однос код туженог засновала на неодређено време на пословима шефа књиговодства у организационој јединици Службе за правне, економске и финансијске послове, на основу уговора о раду од 31.12.2010. године. Тужила је затим обављала послове руководиоца економско финансијских послова, на основу Анекса уговора о раду од 22.05.2013. године. Дана 30.09.2015. године, тужени је донео упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду тужилци, којим је упозорена да су се стекли услови за отказ уговора о раду, због учињених повреда радних обавеза и то несавесног и немарног извршавања истих, предвиђених Посебним колективним уговором здравствене установе чији је оснивач Република Србија, аутономна покрајина и јединице локалне самоуправе, као и уговором о раду од 31.12.2010. године, у складу са законом. У образложењу упозорења наведене су конкретне повреде радних обавеза, разлози и докази са изјавама тужиле, која потврђује своје пропусте и остављен је тужилци рок од 8 дана за изјашњење. Оспореним решењем од 24.11.2015. године, тужилци је престао радни однос код туженог отказом уговора о раду, јер је својом кривицом учинила повреду радних обавеза и то несавесно и немарно извршавање радних обавеза и других повреда радних обавеза утврђених Посебним колективним уговором за здравствене установе, чији је оснивач Република Србија и предвиђених и уговором о раду. У образложењу

оспореног решења наведене су све повреде радних обавеза које се тужили стављају на терет и докази на основу којих је тужени утврдио, као и изјаве тужиле дате у поступку изјашњења на упозорење.

Решењем о коришћењу годишњег одмора од 03.07.2014. године, тужили је утврђен годишњи одмор за 2014. годину у трајању од 30 радних дана, с тим што се на захтев тужиле одређује да ће се исти користити у деловима, тако да је тужила годишњи одмор у 2014. години користила у више делова, те је од 30 радних дана искористила 23 радна дана годишњег одмора, док је остало некористишћених 7 радних дана годишњег одмора за 2014. годину. Тужени је донео и решење о коришћењу годишњег одмора за 2015. годину у трајању од 30 радних дана, од којих је тужила искористила 17,5 радних дана годишњег одмора, док је за неискористишене дане годишњег одмора за 2015. годину тужени исплатио тужили накнаду у износу од 61.232,88 динара (тужба је поднета 29.12.2015. године).

Према образложењу побијане другостепене пресуде, тужила је учинила две од неколико описаних повреда радних обавеза, а које се тичу кашњења у исплати рачуна за комуналне услуге и плаћање рачуна за фирму „Технодент“, са којом у то време тужени није закључио уговор о пружању услуга. Тужила није спорила да је уговор о пружању услуга, сервиса и одржавања, који је закључен између туженог и фирме „Технодент“ престао да важи 02.06.2015. године, а да је супротно томе 24.07.2015. године тужила предложила директору туженог да се плати рачун за услуге овог предузећа, иако те услуге, па самим тим и рачун, нису имали правни основ, јер је уговор престао да важи. Тужила је 24.07.2015. године, дала изјаву коју је тужени доставио уз одговор на тужбу, да је наведеног датума донела на потпис директорки рачун наведене фирме, да је директорка питала да ли је уговор важећи и да јој је тужила позитивно одговорила, после чега је провером утврђено да је уговор престао да важи 02.06.2015. године, што ни тужила није спорила. Тужила је обављала послове руководиоца економско финансијских послова и била дужна између осталог да води рачуна о томе да ли је уговор о пружању ових услуга и даље био на снази, а то је могла да уочи, јер је њена служба располагала са тим уговором, с обзиром на то да су се услуге плаћале преко сектора чији је руководилац управо тужила и то на основу наведеног уговора, на који начин је тужила учинила повреду радне обавезе, јер је по истеку важећег уговора извршила исплату фирми „Технодент“. Затим, да је тужила учинила и повреду радне обавезе у погледу неблаговременог плаћања рачуна, јер је као шеф рачуноводства, а потом и као руководилац економско финансијских послова према Правилнику о унутрашњој организацији и систематизацији послова код туженог из 2014. године, између осталог обављала и послове организације и руковођења процесом рада у том одељењу, па је била одговорна и за документацију и евиденцију о раду, учествовала у изради и примени општих аката о економско финансијског области, обезбеђивала доступност економско финансијских послова директору и органима туженог. У погледу повреде радне обавеза која се односи на плаћање рачуна тужила је дала изјаву 16.07.2015. године, у којој је изјавила да су рачуни за комуналне услуге плаћени са закашњењем, односно после протекла рока доспелости и да је тужила у својој изјави навела, да није спорно да неки рачуни за комуналне услуге нису плаћени у року и да се ради о периоду од пет дана, али да то није одговорност тужиле, већ онога ко врши књижење, односно у конкретном случају књиговође чији је тужила била шеф.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно је одбијен тужбени захтев тужиле за поништај оспореног решења о престанку радног односа отказом уговором о раду, да се обавезе тужени да врати тужилу на рад, да накнади тужили штету у висини изгубљене зараде, уплати припадајуће доприносе на тражени износ изгубљене зараде, да исплати тужили одређене новчане износе на име увећане зараде за прековремени рад и да уплати тужили на име накнаде штете за неискоришћени одмор за 2014. годину припадајуће доприносе.

У спору из радног односа, суд законитост решења цени са становишта правилности примене материјалног права, повреде правила поступка и чињеничног стања из оспореног решења.

Оспорено решење о престанку радног односа тужили отказом уговора о раду од 24.11.2015. године, донето је на основу одредби члана 179. став 2. тач. 1. и 5. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13 и 75/14), као и одредбе члана 111. Посебног колективног уговора за здравствене установе, чији је оснивач Република Србије, аутономна покрајина и јединице локалне самоуправе.

Одредбом члана 179. став 2. тачка 1. Закона о раду је прописано да, послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако несавесно или немарно извршава радне обавезе, а тачком 5. истог става ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду.

С обзиром да је утврђено да су тачне чињенице на којима је засновано спорено решење и да је исто донето у складу са законом регулисаним поступком, имајући у виду да је доношењу спореног решења претходило упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду у смислу члана 180. Закона о раду и спорно решење донето на основу одредбе члана 179. став 2. тачка 1. истог закона, то су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

За доношење решења о престанку радног односа отказом уговора о раду довољно је постојање једног отказног разлога, због чега нису од утицаја на другачију одлуку овога суда наводи ревизије, да тужилца није учинила ниједну од пет повреда радних обавеза које су наведене као разлог за отказ, укључујући и две за које је другостепени суд, као и првостепени суд утврдио да су извршене кривицом тужиле.

Нису од утицаја на другачију одлуку овог суда наводи ревизије којима се указује, да је тужилца јасно истакла током поступка да су сервисери контактирани пре истека уговора и дошли да изврше услугу поправке, али да због техничких проблема, одложене поправке истог уређаја датум на рачуну означен као датум када су оспособили апарат, с тим да су услугу извршили у складу са важећим уговором (у односу на „Технодент“), с обзиром на утврђену чињеницу да је рачун за обављене радова фирми „Технодент“ плаћен 24.07.2015. године, по истеку уговора који је тужени имао са истим до 02.06.2015. године, као и наводи да су рачуни за комуналне услуге плаћени само пар дана после доспећа и да за ту конкретну врсту трошкова нису била дозначена средства, као и наводи о прековременом раду.

Како је одбијен тужбени захтев тужиле за поништај оспореног решења о престанку радног односа отказом уговора о раду, правилно је одбијен и тужбени захтев

тужиље за враћање на рад код туженог, као и накнаду штете на име изгубљене зараде и уплату тражених доприноса на износ изгубљене зараде.

С обзиром да се одбија као неоснована ревизија тужиље, то није неопходно даље детаљно образлагати ову пресуду, већ се тужилца као ревидент упућује на образложење побијане другостепене пресуде, да се непотребно не би понављало у смислу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић